

Nhật ký truyền giáo. Khi phục vụ một sứ mệnh truyền giáo khiêm tốn, nhỏ bé nhưng cao đẹp

Cha Antonio Villarino và “cư dân đường phố”.

Lm. Antonio Villarino và một số tình nguyện viên của Cộng đoàn Công Giáo Emmanuel.

ăn xin và cũng có rất nhiều những “người bán rong” trên các đại lộ, trong các công viên. Đây là những người chủ yếu sống trên đường phố hoặc là vì họ vô gia cư hoặc là vì họ chỉ về nhà để ngủ. Cuộc sống của họ thường là rất bấp bênh do nhiều nỗi thăng trầm khác nhau của một cuộc sống đôi khi phức tạp và gian nan.

Tôi gặp những “cư dân đường phố” này và cả những người nghèo khác, hai hoặc ba lần một tuần tại căng tin của Cộng đoàn Công Giáo Emmanuel (một phong trào bắt nguồn từ Pháp) ở trung tâm thành phố. Khoảng 90 tình nguyện viên được quy tụ để tặng một đĩa thức ăn nóng hổi cho bất kỳ người nào đến ăn mà không hỏi họ từ đâu đến, thuộc tổ chức nào hay lý lịch ra sao. Các tình nguyện viên hoạt động như một công ty cung cấp thực phẩm lớn, có điều không nhận một xu nào nhưng lại cho thêm một lượng lớn tình yêu, tôn trọng và phẩm cách, trong tinh thần hân hoan phục vụ người nghèo dưới ánh sáng của Tin Mừng.

Thật kỳ diệu, một bữa ăn nóng hổi được phục vụ hàng ngày cho khoảng 800 người, cả nam lẫn nữ, cả trẻ em lẫn người già, hầu hết đều sống một mình, mặc dù không thiếu các gia đình, đặc biệt là những người Venezuela đã di cư đến Colombia để chạy trốn cuộc khủng hoảng tị tị tại đất nước của họ. Trong số những người lớn tuổi, có một số người sống một mình và đến phòng ăn một cách đàng hoàng như thể họ đang đến một nhà hàng nhưng không phải trả tiền. Tình trạng sa sút do ma túy và các chứng nghiện khác gây ra có thể thấy rõ trên khuôn mặt và hành vi của giới trẻ.

Một khu nhà ổ chuột ở Medellín.

Medellín là một thành phố công nghiệp, đông dân thứ hai ở Colombia, là nơi sinh sống của các *paisas*, một dân tộc táo bạo dám nghĩ dám làm, trung thành với truyền thống và là quê hương của những nhà văn quan trọng như Héctor Abad.

Vâng, nhiều người ở nước ngoài biết đến thành phố này vì đây là nơi trùm buôn bán ma túy Pablo Escobar đã xây dựng nên một đế chế ma túy khổng lồ và khủng khiếp. Ở đây vẫn còn hiện diện quá nhiều những kẻ buôn bán ma túy, những người

Bữa tiệc Giáng Sinh dành cho 'cư dân đường phố'.

Mọi thứ đều diễn ra trong bầu không khí thanh thản và trang trọng. Chúng tôi phục vụ họ một cách nhanh chóng và tôn trọng, và ngay sau khi ăn xong, họ rời đi để cho thêm 100 người khác vào ăn, đó là sức chứa của căn phòng. Tôi đến đó bất cứ khi nào có thể, để gọt khoai tây, giao đồ ăn hoặc dọn dẹp trong khoảng hai tiếng đồng hồ.

Trải nghiệm này khiến tôi trẻ lại và củng cố ơn gọi truyền giáo của tôi. Là một linh mục, nhiều lần tôi đã được yêu cầu thi hành thừa tác vụ Lời Chúa. Theo kinh nghiệm, tôi hiểu rằng người ta rất cần được lắng nghe và cũng cần những lời khuyên bảo chân thành và quý giá để soi sáng, an ủi, tha thứ và khích lệ. Kinh Thánh nói: “Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh”. Chính bản thân các tình nguyện viên cũng thường yêu cầu tôi dành thời gian lắng nghe và cho họ lời khuyên để giúp họ hiểu rõ hoàn cảnh cá nhân của mình.

Ở đây tôi có cơ hội gắn liền với lời nói của mình bằng một hành động rất cụ thể: trao một đĩa thức ăn nóng hổi. Robinson, điều phối viên của nhóm này, nói với tôi rằng đôi khi một số người chỉ trích anh vì đã không giúp mọi người thay đổi cuộc sống của họ. Và đó là sự thật. Nhưng ít nhất, 800 người đó không chỉ nhận được một đĩa thức ăn nóng hổi mà còn nhận được một cử chỉ thể hiện tình anh em, thể hiện sự tôn trọng.

Trong khi đó, tại nhà, tôi sống với một nhóm bạn trẻ người Colombia khao khát trở thành nhà truyền giáo. Họ là những người trẻ có ý thức, trưởng thành, quảng đại, học tập và chuẩn bị cho sứ mạng truyền giáo với lòng nhiệt thành và đức tin. Sống với những thanh sinh này, với Cộng đoàn Emmanuel và với “những cư dân đường phố” khiến tôi cảm thấy trẻ lại khi phục vụ một sứ mệnh truyền giáo khiêm tốn, nhỏ bé nhưng cao đẹp.

Tác giả: Fr. Antonio Villarino

Nguồn: combonimissionaries.co.uk